

FINVÅGVARPEN

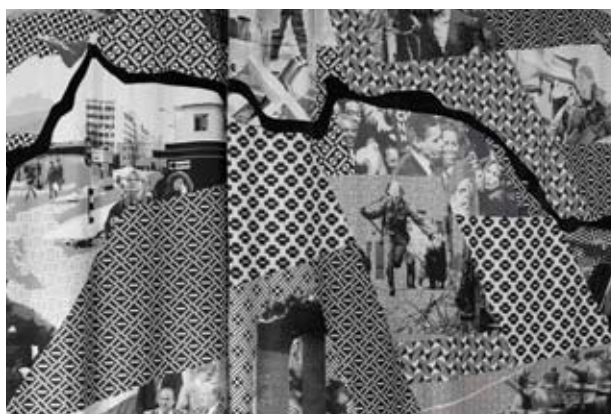
Flygvapenmuseum redan en stor succé

Det råder stor uppståndelse när TIFF besöker det nya Flygvapenmuseum i Linköping. Vilket inte är så konstigt. Satsningen på museet är minst sagt rejäl. Vi är där på pressvisningen två dagar före invigningen i juni 2010 och det mediala intresset är stort. Lokalradion direkt-sänder i timmar. Riksradiion, Sveriges Television och en mängd tidningar – både fack- och dagspress – går en rundvandring.

En rundvandring som sannerligen håller vad den lovade på förhand i det ambitiösa upplägget, omsorgsfullt utarbetat med informatören Sara Hammarsten i spetsen. Museets chef Mikael Parr är med rätta stolt när han berättar om de spektakulära lokalerna.

Men först historiken i korthet. Flygvapenmuseum i Linköping öppnades på nuvarande plats i mars 1984 sex kilometer väster om Linköping, efter att först ha startat som ett förbandsmuseum till F3 1951. 1967 öppnades samlingarna för allmänheten. 1977 anslöts Flygvapenmuseum till den då nya myndigheten SFHM (statens

>

Fakta / Mikael Parr

Fullständigt namn: Per Gunnar Mikael Parr ("efternamnet härrör från min farfars far som var sjöman").

Född: 11 oktober 1954.

Födelseort: Norrköping.

Uppväxt i: Vikbolandet utanför Norrköping.

Bor: Lägenhet i Linköping.

Familj: Hustrun Ingrid, dotter 20 år, och son 17 år.

Husdjur: Nej ("tyvärr inte för tillfället, men jag har haft flera hundar").

Hobbys: Golf och jakt ("16,1 i handikapp, jag har även jobbat ideellt som ledare. Sedan jagar jag älg och rådjur med mera"), kulturhistoria och konst ("men det ligger ju nära jobbet").

Favoriträtt: Sotare med färsk potatis ("sotare är halstrad strömming").

Dricker helst: Rött vin och whiskey.

Bästa film: Pensionat Paradiset ("en riktig pilsnerfilm").

Favoritskådespelare: Thor Modéen ("om man ska vara konsekvent!"), Ingvar Hirdwall.

Musiksmak: Pop och rock ("i alla former").

försvarshistoriska museer). Den första utställningshallen öppnade 1984 och utökades successivt. Elva år senare hade man cirka 5.700 kvadratmeter.

2003 hittades den svenska DC-3:a som försvann över internationellt vatten. Flygvapenmuseum beskriver fortsättningen av det sensationella händelseförloppet så här:

”Planets försvinnande placerade Sverige mitt i det pågående kalla kriget och gåtan om vad som hände DC-3:an och dess besättning varade i mer än 50 år. I dag vet vi att DC-3:an utförde hemlig signalspaning mot öster och att planet sköts ned av sovjetiskt jaktflyg, men än finns luckor i historien. När flygplansvraket bärgades 2004 gav regeringen i uppdrag att bevara flygplanet och ställa ut det på Flygvapenmuseum.

Denna fantastiska möjlighet ställer krav på både husrum och en pedagogisk satsning.”

Något som onekligen har förverkligats. Nya Flygvapenmuseum, på runt 10.700 kvadratmeter utställningsyta, är en riktig pärla, även för den som bara är måttligt intresserad av flygvapenhistoria.

DC-3:an är självklart hela museets mest spännande del och i sig själv en anledning att besöka museet. Det känns som ett nutida Vasamuseum, med allt vad det innebär av intressanta möjligheter att låta fantasin skena i väg.

Besöksfrekvensen har också redan ökat markant.

– Från och med 12 juni till och med 12 september har vi haft 82.424 besökare. Tidigare låg vi på cirka 50.000 besökare per år. Det känns verkligen fint, konstaterar Sara Hammarsten när TIFF ringer upp tre månader efter nyöppnandet.

Sara Hammarstens sinnesstämning delas sannolikt av Mikael Parr, som är fil kand i kulturhistoriska ämnen. Vilket dock uppenbarligen inte var helt självklart. >

– Nej, jag valde mellan civilekonomutbildning eller det här. Men det var betydligt roligare med kulturhistoria, helt enkelt. Konst, arkeologi, etnologi och sådant, säger Mikael Parr.

• **Hur har ditt yrkesliv sett ut innan du hamnade på Flygvapenmuseum?**

– Jag började jobba som fältarkeolog på heltid från 1978 på Riksantikvarieämbetet. Sedan varvade jag med jobb

på museer och var bland annat med när vi drog igång Norrköpings stadsmuseum 1981. Då började jag arbeta med utställningsproduktion. Sedan har det rullat på i den mera museala banan.

– 1986 flyttade jag till Tekniska museet i Stockholm. Jag fick ett uppdrag där att jobba som projektledare för ett luft- och rymdfartsmuseum på Arlanda, säger Mikael Parr, som för övrigt gjorde sin värnplikt på P18 på Gotland 1974, men inte har någon annan militär bakgrund.

Han berättar:

– Hur som helst, efter Stockholm vikarierade jag som museichef i Borås. Sedan har jag utrett Norrköpings kommuns framtida museiverksamhet. Och även jobbat tolv år som utställningschef och biträdande museichef på Arbetets museum i Norrköping. Plus lite andra olika projekt genom åren. Det har hunnit bli en del. Mikael Parr har med andra ord en gedigen bakgrund när han nu basar över den publika succén Flygvapen-

museum, som från 2008 fick sitt statliga anslag höjt med elva miljoner kronor. Den årliga kostnaden för att driva verksamheten ligger på cirka 35 miljoner kronor och diskussioner med presumtiva sponsorer förs frekvent. Rent konkret i Mikael Parrs dagliga arbete handlar det väldigt mycket om planering och möten, personalfrågor samt ekonomi.

– Flygvapenmuseum är en relativt liten institution. Vilket gör att man får jobba med de flesta frågor. Alltifrån >

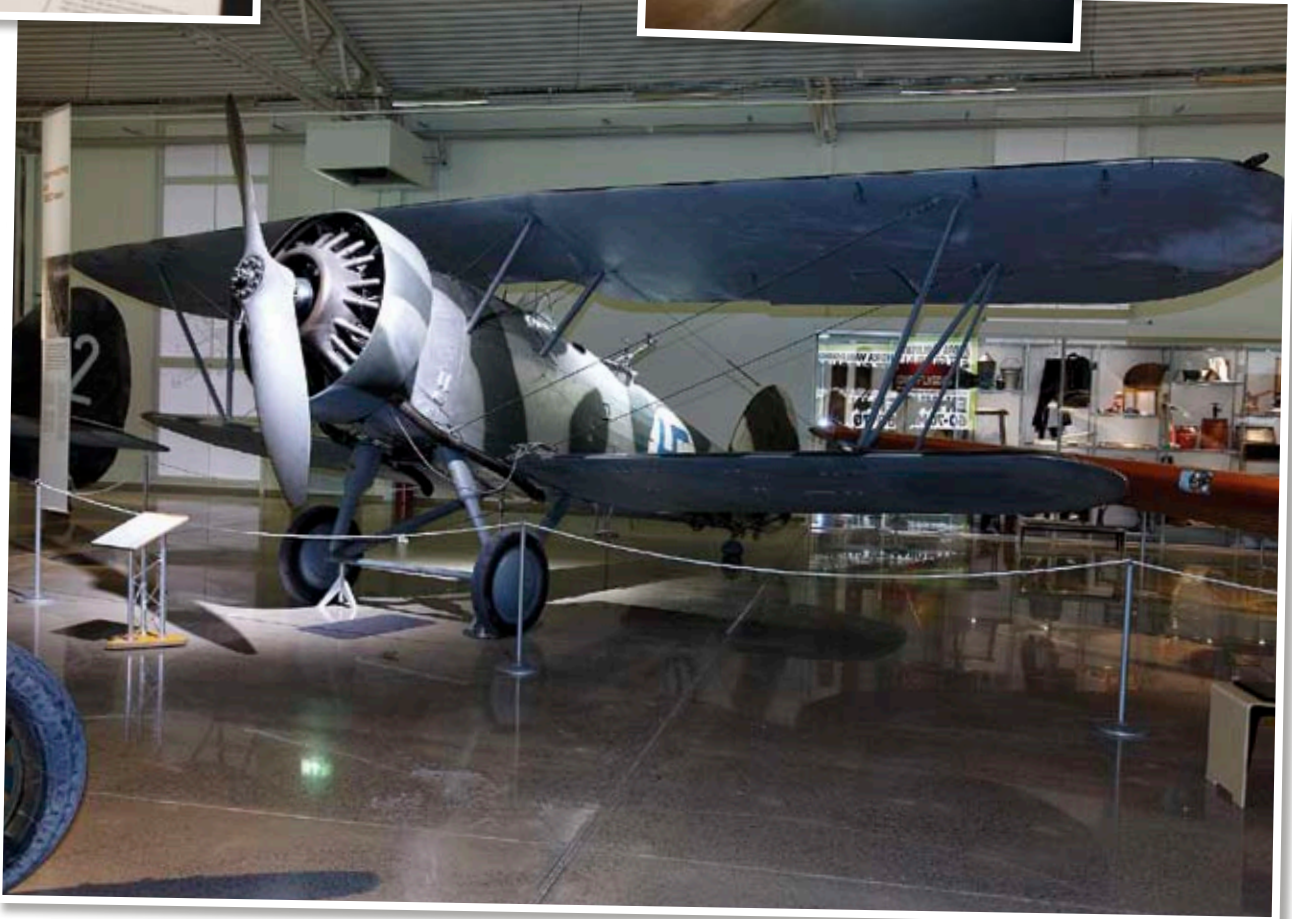
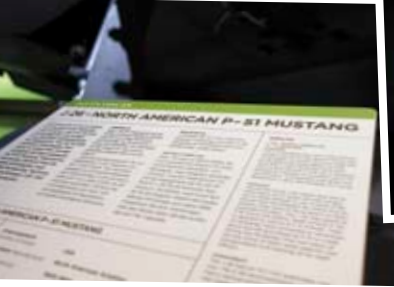

”

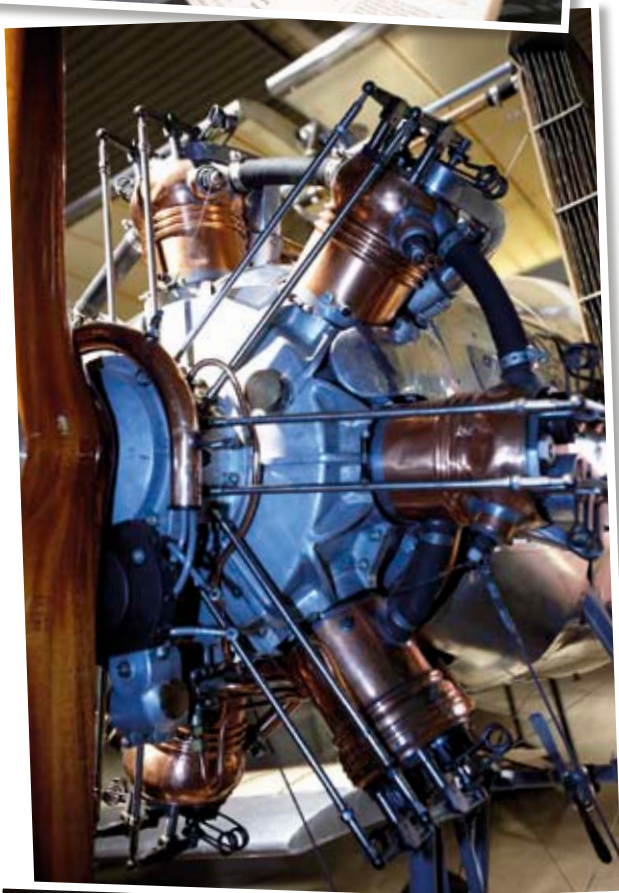
I dag vet vi att DC-3:an utförde hemlig signalspaning mot öster och att planet sköts ned av sovjetiskt jaktflyg, men än finns luckor i historien. När flygplansvraket bärgades 2004 gav regeringen i uppdrag att bevara flygplanet och ställa ut det på Flygvapenmuseum.

små detaljfrågor till långsiktig planering. Men jag trivs bra med den omväxlingen, säger han.

Ändå ska det påpekas att verksamheten är omfattande. Flygvapenmuseum sysselsätter cirka 60 personer varav 25 tillsvidareanställda.

– Anledningen till att jag hamnade på Flygvapenmuseum 2005 var att man från Statens försvarshistoriska museer frågade om jag var intresserad av tjänsten. Då hade jag arbetat så länge på Arbetets museum att det kändes spännande med något nytt. Även om jag tvekade lite, säger Mikael Parr.

På frågan om hur han ser på sitt jobb i ett större perspektiv dröjer svaret några extra sekunder.

– Generellt tycker jag att kulturell verksamhet är viktig. Inte minst museiverksamhet, ur samhällsynpunkt. Platser som har ett brett kulturellt utbud attraherar besökare och gör även den aktuella orten intressantare att bo i, understryker Mikael Parr.

• **Hur pass självständigt arbetar du?**

– Relativt mycket. Sedan ingår jag i en ledningsgrupp för Statens försvarshistoriska museer. Vi är sex personer i den och har möten varannan vecka. Men inom de budgetramar som vi kommer överens om handlar det om självständig verksamhet.

• **Vad är det roligaste med ditt jobb?**

– Det är när man känner att allting fungerar och vara stolt över vad jag presterar och vad mina kolleger gör. När vi ser att folk verkligen uppskattar vår verksamhet. Vilket vi ju kan se på besökssiffrorna.

• **Finns det något mindre kul?**

– Nja, det skulle möjligen vara om det krånglar med personalfrågor. Men det brukar flyta på bra med det mesta. Jag tror de flesta tycker att vi har ett trevligt arbetsklimat.

• **Beskriv ditt arbete med tre ord!**

– Kul. Stimulerande. Utvecklande.

Konstaterar Mikael Parr, som slutgiltigt beskriver sig själv som ”fackidiot inom kultursektorn”. Men samtidigt säger han sig inte vara främmande för att prova på något annat innan han om så där tio år är en glad pensionär.

– Då hoppas jag få vara frisk, spela golf och jaga.

TEXT:

*Michael Ljungberg,
Textbyrån MLT*

FOTO:

Mats Jönsson, Exakta Media

